

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA

ANTONIO TIZZANO

prednesené 18. januára 2005¹

I — Úvod

1. Táto vec sa týka prejudiciálnej otázky, ktorú položil Súdnemu dvoru podľa článku 234 ES Landgericht Stuttgart (Nemecko), a výkladu smernice Rady 69/335/EHS zo 17. júla 1969 o nepriamych daniach z tvorby a navyšovania základného imania², zmenenej a doplnenej smernicou Rady 85/303/EHS z 10. júna 1985³ (ďalej len „smernica“).

2. Vnútroštátny sudca v podstate žiada, aby Súdny dvor upresnil, či sa zásady, ktoré vyplývajú z uznesenia vo veci Gründerzentrum⁴ týkajúceho sa činnosti notárov v obvode Oberlandesgericht Karlsruhe (ďalej len „OLG Karlsruhe“) vzťahujú aj na prípad, ktorý sa tentoraz týka štátnych notárov v obvode Oberlandesgericht Stuttgart („OLG Stuttgart“).

II — Právny rámec

Právo Spoločenstva

3. Cieľom smernice je podporovanie voľného pohybu kapitálu, ktorý sa považuje za základnú podmienku vytvorenia hospodárskej únie, ktorej charakteristiky sú podobné charakteristikám domáceho [vnútorného — *neoficiálny preklad*] trhu (prvé odôvodnenie). Sledovanie tohto cieľa, pokiaľ ide o nepriame dane z tvorby a navyšovania [zvyšovania — *neoficiálny preklad*] základného imania, predpokladá ich harmonizáciu (druhé odôvodnenie).

4. Článok 4 smernice znie:

„1. Nasledujúce transakcie budú podliehať kapitálovej dani:

- a) vytváranie [založenie — *neoficiálny preklad*] kapitálového podniku;

1 — Jazyk prednesu: taliančina.

2 — Ú. v. ES L 249, s. 25; Mim. vyd. 09/001, s. 11.

3 — Ú. v. ES L 156, s. 23; Mim. vyd. 09/001, s. 122.

4 — Uznesenie z 21. marca 2004, Gründerzentrum-Betrieb-GmbH/Land Baden-Württemberg, C-264/00, Zb. s. I-3333.

- b) konverzia na kapitálový podnik, firmu, združenie alebo právnickú osobu, ktoré nie sú kapitálovým podnikom;
- b) zvýšenie aktív kapitálového podniku prostredníctvom zabezpečenia služieb členom, ktoré nespôsobuje zvýšenie podnikového kapitálu [základného imania — *neoficiálny preklad*], ale ktoré spôsobuje zmenu práv v podniku, alebo ktorý môže zvýšiť hodnotu podnikových podielov;
- c) zvýšenie kapitálu [základného imania — *neoficiálny preklad*] kapitálového podniku príspevkom aktív ľubovlného druhu;

...

- d) zvýšenie kapitálu [základného imania — *neoficiálny preklad*] kapitálového podniku príspevkom aktív ľubovlného druhu, nie akcií kapitálu [základného imania — *neoficiálny preklad*] alebo aktív podniku, ale práv toho istého druhu ako majú členovia, ako je právo hlasovania, akcie v ziskoch alebo akcií v nadbytku pri likvidácii;

3. Vytvorenie [založenie — *neoficiálny preklad*] podľa ods. 1 písm. a) nebude zahŕňať nijaké zmeny ústavných nástrojov alebo nariadení [zakladateľskej listiny alebo zakladateľskej zmluvy, alebo stanov — *neoficiálny preklad*] kapitálového podniku...”

...

2. Nasledujúce transakcie môžu podliehať kapitálovej dani:

5. Smernica okrem iného podľa svojho posledného odôvodnenia ustanovuje zrušenie ďalších nepriamych daní s rovnakými charakteristikami ako kapitálové dane. Tieto dane, ktorých uplatňovanie je zakázané, sú osobitne vymenované v článku 10, ktorý znie:

- a) zvýšenie kapitálu [základného imania — *neoficiálny preklad*] kapitálového podniku kapitalizáciou ziskov, alebo permanentných alebo dočasných rezerv;

„Okrem kapitálových daní členské štáty nebudú uplatňovať z hľadiska podnikov, firiem, združení alebo právnických osôb

, pracujúcich pre zisk akékoľvek dane z hľadiska: e) dane platené spôsobom poplatkov alebo príspevkov;

a) transakcií vzťahujúcich sa na článok 4;

...“

b) príspevkov, úverov alebo ustanovení služieb, vyskytujúcich sa ako časť transakcií vzťahujúcich sa na článok 4 [alebo služieb poskytnutých v rámci transakcií uvedených v článku 4 — *neoficiálny preklad*];

Vnútroštátne právo

c) registrácie alebo iných formalít požadovaných pred začatím podnikania, pre ktoré podnik, firma, združenie alebo právnická osoba pracujúca pre zisk [podnikajúca na účely dosiahnutia zisku — *neoficiálny preklad*] môže podliehať z dôvodu právnej formy“.

7. Podľa § 2 a nasledujúcich, ako aj podľa § 53 ods. 2 Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung (nemecký zákon o spoločnostiach s ručením obmedzeným), na zmeny spoločenskej zmluvy GmbH (spoločnosti s ručením obmedzeným) sa vyžaduje notárske osvedčenie.⁵

6. Článok 12 ods. 1 písm. e) smernice napokon upresňuje, že:

8. Paragraf 116 Bundesnotarordnung (spolkový zákonník o notároch, ďalej len „BnotO“)⁶, v spojení s § 3 ods. 2 Landesgesetz über die freiwillige Gerichtsbarkeit (krajinský zákon o súdnej právomoci v nesporových veciach)⁷ stanovuje, že v obvode OLG Stuttgart — na rozdiel od územia *spolkovej krajiny*, ktorý zodpovedá obvodu OLG Karlsruhe — vykonávajú notár-

„1. Bez zreteľa na články 10 a 11 môžu členské štáty uvaliť:

5 — Zákon z 20. apríla 1892 o spoločnostiach s ručením obmedzeným, RGBL., s. 477, v znení nález z 20. mája 1898 (RGBL., s. 846).

6 — Z 24. februára 1961 (BGBl. 1961, s. I-98).

7 — Z 12. februára 1975 (GBl. s. 116).

...

ske povolanie štátni notári a aj notári, ktorí vykonávajú notársku činnosť ako slobodné povolanie.

tieto poplatky vyberať podľa § 15 ods. 2 LJKG iba v prípade, ak poplatky neboli zaplatené napriek výzve.

9. Poplatky za notárske služby, ktoré môžu notári účtovať, stanovuje Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit⁸ (Kostenordnung) (spolkový zákon o sadzobníku poplatkov), v znení, ktoré vyplýva z Drittes Gesetz zur Änderung der Bundesnotarordnung und anderer Gesetze⁹ (tretí zákon o reforme spolkového zákonníka, ktorým sa menia rôzne ustanovenia zákona, ďalej len „KostO“). Tieto poplatky sa uplatňujú jednotne na celom nemeckom území a platia pre notárov vykonávajúcich notársku činnosť ako slobodné povolanie a aj pre štátnych notárov.

11. Pokiaľ ide o konanie vo veci námietok proti vyúčtovaniu poplatkov, ktoré notár predložil za osvedčenie určitého úkonu, je potrebné spomenúť § 156 ods. 1 KostO, ktorý znie:

„1. Námietky voči vyúčtovaniu poplatkov vrátane poplatkov týkajúcich sa záväzku zaplatiť a realizovať doložky vykonateľnosti musia byť podané formou sťažnosti na Landgericht, v ktorého obvode notár vykonáva svoj úrad. Pred vydaním rozhodnutia musí Landgericht vypočuť účastníkov a nadriadený orgán notára. Ak poplatník spochybňuje výpočet notárskych poplatkov vykonaný notárom, tento notár môže požiadať uvedený Landgericht, aby o tom rozhodol.

10. Podľa § 12 ods. 1 druhej vety a § 14 ods. 1 piatej vety Landesjustizkostengesetz (krajinský zákon o súdnych trovách, ďalej len „LJKG“), sú sami štátni notári v obvode OLG Stuttgart, na rozdiel od štátnych notárov v obvode OLG Karlsruhe, veriteľmi splatných poplatkov za osvedčenia voči poplatníkom. Na základe regionálnej právnej úpravy potom musia odvieť určitú paušálnu sumu uvedených poplatkov do Krajinskej verejnej pokladne. Verejná pokladňa je oprávnená

...“

12. Paragraf 156 ods. 6 KostO *in fine* stanovuje:

„6. Orgán, ktorému notár podlieha, môže v každom prípade notárovi uložiť dosiahnu-

8 — Z 26. júla 1957 (BGBl. I, s. 960).

9 — Z 31. augusta 1998 (BGBl. 1998 I, s. 2585).

tie vydania rozhodnutia od Landgericht a podanie žaloby proti tomuto rozhodnutiu. Súdne rozhodnutie, ktoré z toho vyplynie, môže viesť k zvýšeniu vyúčtovania poplatkov.“

III — Skutkový stav a prejudiciálne otázky

13. Pán Längst (štátny notár v obvode OLG Stuttgart) osvedčil ako štátny notár určité rozhodnutia týkajúce sa spoločnosti SABU Schuh & Marketing GmbH (ďalej len „SABU“), týkajúce sa úkonov zlúčenia obchodných podielov spoločnosti do jedného podielu, konverzie základného imania a obchodných podielov uvedenej spoločnosti na eurá, zvýšenia základného imania z vlastných zdrojov, ako aj zmeny obchodného mena spoločnosti.

14. Oznámením o vyúčtovaní vyzval pán Längst SABU, aby pristúpili k zaplateniu 2 892,46 eur z titulu splatných poplatkov a nákladov za osvedčenie týchto úkonov. Táto suma zahŕňa poplatok za osvedčenie vo výške 1 584 eur — z celkovej hodnoty 484 007 eur — zodpovedajúcej zvýšeniu základného imania a zmene stanov spoločnosti. Z tejto čiastky pripadá štátu 1 183,83 eur a notárovi 400,17 eur.

15. Vzhľadom na uznesenie Súdneho dvora vo veci Gründerzentrum, sa predseda Landgericht Stuttgart, nadriadený orgán notára, domnieval, že vyúčtovanie poplatkov za osvedčenie je čiastočne v rozpore so smernicou 69/335, pokiaľ ide o poplatky za zvýšenie základného imania a zmenu stanov spoločnosti, ktoré podľa jeho názoru predstavujú dane, ktoré táto smernica zakazuje. Vyzval preto, aby pán Längst znížil uvedené vyúčtovanie tak, aby od SABU vybral iba hrubú sumu vo výške 1 465,66 eur a aby sa v zmysle § 156 ods. 6 KostO obrátil na Landgericht Stuttgart, aby dosiahol rozhodnutie o zákonnosti predmetného vyúčtovania.

16. Pán Längst sa podriadil príkazu doručiť doklady senátu príslušnému pre žaloby na Landgericht Stuttgart, hoci považoval vyúčtovanie poplatkov, ktoré vykonal, za odôvodnené v celom rozsahu.

17. Vzhľadom na tieto rozdielne stanoviská a na pochybnosť o výklade citovaného uznesenia Súdneho dvora preto Landgericht Stuttgart uznesením z 31. marca 2003 rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa v právnom systéme, aký je v účinnosti vo würtemburskej časti spolkovej krajiny Bádensko-Würtem-

bersko (obvod Oberlandesgericht Stuttgart) — kde, na rozdiel od skutkových okolností, ktoré sú základom uznesenia z 21. marca 2002, Gründerzentrum–Betriebs–GmbH, C-264/00, v platnom znení, môže byť notárska činnosť vykonávaná štátnymi notármi, ako aj notármi vykonávajúcimi túto činnosť ako slobodné povolanie, ktorí sú jedni ako druhí veriteľmi vyberaných poplatkov, až na to, že štátni notári sú povinní podľa krajinského zákona odvádzať paušálnu časť týchto poplatkov štátu, ktorý je ich zamestnávateľom a ktorý tieto príjmy využíva na krytie vlastných výdavkov — považovať poplatky vyberané štátnym notárom za vyhotovenie aktu týkajúceho sa úkonu spadajúceho do pôsobnosti smernice 69/335 za daň v zmysle tejto smernice?

19. V rámci dokazovania vo veci požiadal Súdny dvor Landgericht Stuttgart podľa článku 104 ods. 5 rokovacieho poriadku o vysvetlenie priebehu a povahy konania, ktoré sa vedie na tomto súde.

20. Na pojednávaní 25. novembra 2004 sa zúčastnili pán Längst, predseda Landgericht Stuttgart, a Bezirksrevisor (obvodný revízor) pri Landgericht Stuttgart, španielska vláda a Komisia.

2. V prípade kladnej odpovede budú predmetné poplatky vyňaté z kvalifikácie dane v zmysle smernice 69/335, pokiaľ sa štát vzdá nároku na svoju časť a v dôsledku toho prestane uplatňovať krajinskú právnu úpravu, podľa ktorej mu musí byť časť poplatkov odvádzaná?

V — Právny rozbor

A — O prípustnosti žaloby

IV — Konanie pred Súdnym dvorom

18. V konaní, ktoré sa takto začalo, predložili svoje písomné pripomienky nemecká vláda, španielska vláda a Komisia.

21. V priebehu konania vznikli pochybnosti o povahe konania, ktoré sa vedie pred Landgericht Stuttgart, a o tom, či má rozhodnutie, ktoré má tento súd vydať, povahu súdneho rozhodnutia alebo nie, a v dôsledku toho aj pochybnosti, pokiaľ ide o právomoc Súdneho dvora odpovedať na položené prejudiciálne otázky. Skôr ako sa vyjadrím o podstate týchto otázok, preskúmam teda v krátkosti tento problém.

22. Pochybnosti vychádzajú hlavne z toho, že predmetné konanie začalo na návrh pána Längsta, na príkaz jeho nadriadeného orgánu, s cieľom overiť zákonnosť vyúčtovania, ktoré predložil. Bolo by teda možné domnievať sa, že sudca *a quo* nemal rozhodnúť o skutočnom a pravom spore, akým je napríklad spor medzi veriteľom a dlžníkom o notárske poplatky, ale o čistú „vnútornú“ žiadosť verejnej správy, ktorá nenecháva priestor pre sporové konanie.

nesporovej povahy konania [vo veci samej]¹².

24. V tomto prípade sa podľa môjho názoru môže spor vyvodiť práve zo samotnej povahy konania vo veci samej. Zo spisu totiž vyplýva, že konania podľa § 156 KostO možno začať iba v prípade namietania zákonnosti a/alebo sumy splatných notárskych poplatkov za notársky úkon. Uvedené ustanovenie upravuje skutočne jediný opravný prostriedok proti vyúčtovaniu, ktoré vykonal notár. Z toho vyplýva, že predmetom konania v hlavnej veci je práve vyriešenie sporu.

23. V tejto súvislosti v prvom rade pripomínam, že podľa ustálenej judikatúry „z článku 234 ES vyplýva, že vnútroštátne súdy sú oprávnené podať návrh na Súdny dvor len vtedy, ak na nich prebieha *spor* a pokiaľ majú o ňom rozhodnúť v rámci konania, ktoré má byť skončené *rozhodnutím s charakterom súdneho rozhodnutia*“¹⁰. Ako Súdny dvor rovnako upresnil, rozhodujúca je skutočnosť, aby boli prejudiciálne otázky položené sudcami, ktorí majú „rozhodnúť spor“¹¹, a to okrem iného nezávisle na „sporovej alebo

25. Nedomnievam sa, že skutočnosť, že v tejto veci vzniesol námietky proti notárskym poplatkom, ktoré vyúčtoval pán Längst, nadriadený orgán notára a nie dotknutý poplatník, môže viesť k inému záveru. Pán Längst a jeho nadriadený orgán totiž podporujú toto tvrdenie a navrhujú vo veci výkladu práva Spoločenstva a najmä vo veci uplatňovania uznesenia Gründerzentrum na tento prípad opačne odpovede. Predseda Landgericht Stuttgart sa, ako sme videli, domnieva, že časť poplatkov predstavuje daň, ktorú smernica zakazuje, zatiaľ čo notár to

10 — Pozri rozsudky z 19. októbra 1995, Job Centre, nazývaný „Job Centre I“, C-111/94, Zb. s. I-3361, bod 9; z 12. novembra 1998, Victoria Film, C-134/97, Zb. s. I-7023, bod 14, a zo 14. júna 2001, Salzmann, C-178/99, Zb. s. I-4421, bod 14, ako aj uznesenie z 22. januára 2002, Holto, C-447/00, Zb. s. I-735, bod 17. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

11 — Pozri najmä už citovaný rozsudok Job Centre I, v ktorom Súdny dvor vyslovil, že nie je príslušný rozhodnúť o prejudiciálnych otázkach, ktoré položil Tribunale di Milano, pričom sa domnieval, že tento sudca v rámci konania „dobrovoľnej súdnej právomoci“ smerujúceho k uznaniu zakladateľského aktu spoločnosti na účel zápisu do obchodného registra „vykonával úlohy štátnej správy, pričom zároveň *nebol povinný rozhodnúť spor*“ (bod 11). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

12 — Rozsudok z 21. februára 1974, Birra Dreher, 162/73, Zb. s. 201, bod 3. Pozri nedávne rozsudky z 18. júna 1998, Corsica Ferries France, C-266/96, Zb. s. I-3949, bod 23, a z 15. januára 2002, Lutz a i., C-182/00, Zb. s. I-547, bod 13.

vylučuje. Pri kontrole zákonnosti predmetných poplatkov má teda sudca *a quo* rozhodnúť medzi dvoma úplne opačnými návrhmi.

26. Po druhé rozhodnutie, ktoré bude musieť vnútroštátny sudca prijať, má podľa môjho názoru jasne povahu „súdneho rozhodnutia“. Ako Súdny dvor osobitne podčiarkol v upresneniach, ktoré poskytol, toto rozhodnutie bude vykonateľné na vzťahy medzi veriteľom a dotknutým dlžníkom a zakladá prekážku rozhodnutej veci. Okrem toho bude môcť byť napadnuté odvolaním pred OLG Stuttgart, ale len z právnych dôvodov a po predchádzajúcom povolení odvolacieho súdneho orgánu.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa domnievam, že Súdny dvor má právomoc odpovedať na otázky, ktoré mu boli položené v tejto veci, ktoré teraz idem preskúmať.

B — *O veci samej*

O prvej otázke

28. Ako sme videli, prvou otázkou sa vnútroštátny sudca pýta, či vzhľadom na

uznesenie Gründerzentrum, ktoré sa týka činnosti notára v obvode OLG Karlsruhe, sa majú aj poplatky, ktoré prijíma štátny notár v obvode OLG Stuttgart za osvedčenie úkonu upraveného smernicou, považovať za dane.

29. Na zodpovedanie tejto otázky je potrebné predovšetkým pripomenúť, že v uznesení citovanom sudcom *a quo* Súdny dvor po uplatnení ustálenej judikatúry¹³ rozhodol, pokiaľ ide o to, čo nás teraz zaujíma, že splatné poplatky za vyhotovenie notárskej zápisnice osvedčujúcej úkon upravený v smernici v systéme charakterizovanom skutočnosťou, že i) notári sú štátni úradníci; ii) notárske poplatky sú sčasti odvádzané orgánu verejnej moci, ktorý ich spravuje a využíva na financovanie svojich úloh.¹⁴

30. Súdny dvor potom rozhodol, že poplatky za vyhotovenie notárskej zápisnice za osvedčenie založenia obchodnej spoločnosti, ktoré boli vybrané za takýchto podmienok, predstavujú daň zakázanú podľa článku 10 smernice, keďže: i) predmetný úkon musel byť povinne potvrdený notárskou zápisnicou;

13 — Pozri najmä rozsudky z 29. septembra 1999, Modelo, C-56/98, Zb. s. I-6427, a z 21. septembra 2000, Modelo Contiente SGPS, C-19/99, Zb. s. I-7213.

14 — Uznesenie Gründerzentrum, už citované, body 27 a 28.

ii) prijaté poplatky nemali charakter odplaty, a teda „im chýbala akákoľvek súvislosť s nákladmi na konkrétne poskytnutú službu“¹⁵.

odmenu zodpovedajúcu časti poplatkov, ktoré vyúčtovali v obvode, o ktorý ide, je to notár, kto v zásade priamo vyberá poplatky a iba následne platí štátu paušálnu sumu. Z tohto hľadiska je teda postavenie štátneho notára, pôsobiaceho v obvode OLG Stuttgart oveľa podobnejšie postaveniu notára, ktorý vykonáva činnosť ako slobodné povolanie.

31. Podľa vnútroštátneho sudcu a nemeckej vlády sa toto riešenie nevzťahuje na tento prípad. Právne postavenie štátnych notárov pôsobiacich v obvode OLG Stuttgart je odlišné od právneho postavenia ich kolegov pôsobiacich v obvode OLG Karlsruhe, a to z dvoch dôvodov.

34. Vzhľadom na tieto dva rozdiely sa teda vnútroštátny sudca a nemecká vláda domnievajú, že poplatky prijímané štátnymi notármi v obvode OLG Stuttgart nepredstavujú dane v zmysle článku 10 smernice.

32. Na jednej strane v obvode OLG Stuttgart je možné, na rozdiel od obvodu OLG Karlsruhe, obrátiť sa nielen na štátnych notárov, ale aj na notárov, ktorí vykonávajú činnosť ako slobodné povolanie. Táto možnosť voľby vylučuje nevyhnutný povinný charakter dane. Keďže súkromné osoby majú možnosť obrátiť sa na notárov, ktorí vykonávajú činnosť ako slobodné povolanie, splatné poplatky za vyhotovenie notárskej zápisnice sa v skutočnosti nevyberajú nevyhnutne štátom.

35. Hneď poviem, že tento názor nezdieľam. Rovnako ako španielska vláda a Komisia sa totiž domnievam, že uvedené rozdiely medzi postavením štátnych notárov v týchto dvoch obvodoch neodôvodňujú iné riešenie, pokiaľ ide o kvalifikáciu predmetných poplatkov ako dane.

33. Na druhej strane, zatiaľ čo v obvode OLG Karlsruhe je veriteľom poplatkov stále verejná pokladnica a štátni notári dostávajú

36. Predovšetkým, pokiaľ ide o súčasné pôsobenie štátnych notárov a notárov, ktorí vykonávajú činnosť ako slobodné povolanie v obvode OLG Stuttgart, podotýkam, že podobná situácia nastala aj v prípade, ktorý

15 — Uznesenie Grúnderzentrum, už citované, body 29 — 33.

vyústil do uznesenia Gründerzentrum. V tomto rozhodnutí totiž Súdny dvor upresnil, že „podľa § 20 BNotO *vykonanie verejného úkonu možno žiadať od akéhokoľvek notára, či štátneho, alebo vykonávajúceho činnosť ako slobodné povolanie*, ktorý pôsobí na nemeckom území, a platnosť takto vykonaného úkonu musí byť uznaná na celom území štátu“¹⁶. Inými slovami, na rozdiel od tvrdenia sudcu *a quo* [v konaní vo veci samej, — *neoficiálny preklad*] a nemeckej vlády aj v tomto prípade existovala možnosť voľby medzi dvomi typmi notárov. Ako sme však videli, toto nebránilo Súdnemu dvoru, aby dospel k záveru, že poplatky vybrané štátnymi notármi v obvode OLG Karlsruhe predstavovali daň.

37. To vysvetľuje, prečo sa otázka kvalifikácie poplatkov ako dane kladie výlučne vo vzťahu k štátnym notárom nezávisle na skutočnosti, že je možné obrátiť sa aj na notárov, ktorí vykonávajú činnosť ako slobodné povolanie. Kladie sa vždy, keď štát prostredníctvom svojich zástupcov prijíma poplatky za úkony upravené v smernici. Na účel uplatňovania smernice a najmä zákazu ustanoveného článkom 10 je teda podstatná iba skutočnosť, že štátni úradníci vykonávajú notársku činnosť.

16 — Uznesenie Gründerzentrum, už citované, bod 13. Kurzívou zvýraznil generálny advokát. Okrem toho jeden z účastníkov tohto konania (obvodný revízor pri súde vo Friburgu) tvrdil, že vybrané poplatky nebolo možné považovať za daň v zmysle smernice najmä vzhľadom na skutočnosť, že „vnútroštátny právny poriadok napadnutý v už citovanej veci Modelo je jasne odlišný od platného nemeckého právneho poriadku, keďže ten okrem štátneho notára uznáva aj iné dve kategórie osôb, ktoré vykonávajú činnosť ako slobodné povolanie“ (bod 22).

38. Z tohto hľadiska je situácia, ktorá platí v obvode OLG Stuttgart, úplne totožná so situáciou vo veci Gründerzentrum. V oboch obvodoch totiž štátni úradníci môžu vykonávať notársku činnosť a prijímajú poplatky za úkony, ustanovené v smernici.

39. Nezdá sa mi ani, že by na kvalifikáciu predmetných poplatkov mohla mať vplyv druhá okolnosť, ktorú uviedol vnútroštátny sudca, a teda skutočnosť, že v obvode OLG Stuttgart sú štátni notári veriteľmi týchto poplatkov.

40. Podľa judikatúry Súdneho dvora je totiž jediným podstatným kritériom v tomto smere zistenie, či sú poplatky, ktoré zaplatia súkromné osoby, aspoň „častočne odvádzané štátu a použité na financovanie verejných výdavkov“¹⁷. Nie je teda rozhodujúce, či k tomu dochádza priamo, ako v prípade obvodu OLG Karlsruhe, alebo nepriamejším spôsobom, ako v tomto prípade. Rozhodujúce je totiž, že v oboch prípadoch, ako to aj vyplýva zo samotného návrhu na začatie prejudiciálneho konania,

17 — Rozsudky Modelo I, už citovaný, bod 22, a Modelo II, už citovaný, bod 22. Je potrebné podotknúť, že vo veci Modelo ako v systéme, ktorý sa uplatňuje v obvode OLG Stuttgart, boli poplatky vybrané štátnymi notármi a potom týmito notármi čiastočne odvádzané štátu. Pozri tiež uznesenie Gründerzentrum, bod 28.

sa časť vybraných poplatkov odvádza do verejnej pokladne. *O druhej otázke*

41. Zdá sa mi, že na záver môžem povedať, že postavenie štátnych notárov v oboch predmetných obvodoch je podobné a že sa teda na tento prípad vzťahujú zásady, ktoré Súdny dvor vyhlásil v uznesení *Gründerzentrum*. Okrem toho podotýkam, že práve vzhľadom na tieto podobnosti začala Komisia, ako to upresnila na pojednávaní, konanie o nesplnenie povinnosti proti Nemecku s odkazom na právnu úpravu, ktorá sa vzťahuje na štátnych notárov v spolkovej krajine Bádensko-Würtembersko v celom rozsahu, a teda na štátnych notárov v obvode OLG Karlsruhe, ako aj na štátnych notárov v obvode OLG Stuttgart.

42. Navrhujem preto, aby Súdny dvor odpovedal na prvú otázku tak, že smernica Rady 69/335/EHS, zmenená a doplnená smernicou Rady 85/303/EHS, sa má vykladať v tom zmysle, že v systéme, akým je systém platný v OLG Stuttgart, splatné poplatky za spísanie notárskej zápisnice osvedčujúcej úkon patriaci do pôsobnosti tejto smernice predstavujú daň v zmysle smernice, ak nastane situácia charakterizovaná skutočnosťou, že notári sú štátni úradníci a že časť poplatkov sa odvádza štátu na financovanie verejných výdavkov.

43. Druhou otázkou sa vnútroštátny sudca Súdneho dvora pýta, či v prípade, ak štát odmietne časť notárskych poplatkov, na ktoré má nárok, ak neuplatní regionálnu právnu úpravu, ktorá ustanovuje odvod časti týchto poplatkov do verejnej pokladnice, prestanú mať poplatky prijaté štátnymi notármi charakter dane.

44. Pri formulovaní tejto otázky sudca *a quo* odvolával najmä na obežník Ministerstva spravodlivosti spolkovej krajiny Bádensko-Würtembersko, prijatý 22. mája 2002 po uznesení *Gründerzentrum*, v ktorom sa notári vyzývajú, aby nevyberali notárske poplatky v zmysle smernice. Podľa vnútroštátneho súdu v zmysle tejto smernice by sa mohla verejná pokladnica prípadne vzdať príjmu časti notárskych poplatkov, na ktoré má nárok, pokiaľ tieto poplatky považuje za nezlučiteľné s právom Spoločenstva.

45. Pokiaľ ide o mňa, pripomínam predovšetkým, že podľa ustálenej judikatúry

Spoločenstva „zmyslom prejudiciálneho konania, a teda právomoci Súdneho dvora nie je vyslovovať názory poradnej povahy o všeobecných alebo hypotetických otázkach...“, ale potreba konkrétne rozhodnúť spor“¹⁸.

vznesená v tomto konaní. Toto oznámenie sa v skutočnosti týka výlučne výberu notárskych poplatkov štátnymi notármi a vyzýva ich, aby neúčtovali platbu týchto poplatkov nezlučiteľných so smernicou. V tomto prípade však táto platba, ktorá je predmetom konania vo veci samej, bola vyúčtovaná.

46. Po tomto úvode sa mi zdá dostatočné zdôrazniť, že táto otázka sa opiera o hypotetické a zdanlivé okolnosti alebo o čistý predpoklad, že orgány spolkovej krajiny sa rozhodli vzdať sa predmetných poplatkov. Inými slovami, ide o prostú možnosť, ktorá sa ponecháva na voľnú úvahu verejnej správy.

49. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že táto otázka nie je užitočná pre vyriešenie sporu, ktorý prebieha pred vnútroštátnym sudcom, a preto Súdny dvor nie je povinný vysloviť sa k tejto otázke.

47. Zo spisu nevyplýva ani úmysel orgánov spolkovej krajiny uskutočniť takúto možnosť. Ako napokon zdôraznila sama nemecká vláda, v okamihu, keď nastal skutok, ktorý je predmetom konania vo veci samej, neexistovala žiadna právna úprava, ktorá by ustanovovala, že štát sa vzdáva týchto poplatkov, ale len návrh novely zákona v tomto zmysle.

50. Pokiaľ by však Súdny dvor považoval za vhodné odpovedať na túto otázku, zdá sa mi, že ak by sa štát vzdal príjmu časti notárskych poplatkov, na ktorý má nárok, nebolo by to dostatočné na to, aby tieto poplatky prestali mať charakter dane v zmysle smernice.

48. Pokiaľ ide o oznámenie, ktoré spomenul vnútroštátny sudca, je nevyhnutné uviesť, že to smeruje k inej otázke a nie k tej, ktorá bola

51. A teda, pokiaľ je notár štátnym úradníkom začleneným do štátnej správy a odmeňovaným štátom za výkon verejných úloh, poplatky, ktoré sa platia takémuto notárovi, by boli aj tak aspoň nepriamo odvádzané štátu a boli by preto daňou.

18 — Pozri medzi iným rozsudky zo 16. decembra 1981, Foglia/Novello, 244/80, Zb. s. 3045, bod 18; z 15. júna 1995, Zabala Erasun a I., C-422/93 až C-424/93, Zb. s. I-1567, bod 29, a z 12. marca 1998, Djabali, C-314/96, Zb. s. I-1149, bod 19.

VI — Návrh

52. Navrhujem preto, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku, ktorú položil Landgericht Stuttgart, takto:

Smernica Rady 69/335/EHS, zmenená a doplnená smernicou Rady 85/303/EHS, sa má vykladať v tom zmysle, že v systéme, akým je systém platný v OLG Stuttgart, splatné poplatky za spísanie notárskej zápisnice osvedčujúcej úkon patriaci do pôsobnosti tejto smernice predstavujú daň v zmysle smernice, ak nastane situácia charakterizovaná skutočnosťou, že notári sú štátni úradníci a že časť poplatkov sa odvádza štátu na financovanie verejných výdavkov.